

Sygn. akt II AKz w 1282/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA **Alicja Bochenek**

Protokolant: Damian Skril

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. **Tadeusza Trzęsimech**

po rozpoznaniu w sprawie **J. M. (M.)**

skazanego za przestępstwo z art. 286 §1 kk i in.

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 9 lipca 2013 roku, sygn. akt VII Kow 1174/13/pr

w przedmiocie odmowy udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw; 618 § 1 pkt 2 i 9 kpk w zw. z § 2 i 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym (Dz. U z dnia 26 kwietnia 2013 roku Dz.U.2013.508).

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w Katowicach) na rzecz biegłego lekarza psychiatry D. M. kwotę 203,00 zł (dwieście trzy złote) tytułem wynagrodzenia za sporządzenie pisemnej opinii o stanie zdrowia psychicznego skazanego J. M.;
3. zwolnić skazanego J. M. od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VII Kow 1174/13/pr Sąd Okręgowy w Gliwicach, odmówił udzielenia skazanemu J. M. przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności ze względu na stan zdrowia oraz z uwagi na potrzebę uregulowania przez skazanego spraw związanych ze świadczeniami rentowymi, stwierdzając że skazany może być leczony w zakładzie karnym, natomiast, aby dopełnić niezbędnych czynności związanych z uzyskaniem świadczenia rentowego, nie jest konieczne uzyskanie przez niego przerwy.

Powyższe postanowienie zaskarżył skazany podnosząc, iż od momentu rozpoczęcia odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, jego stan zdrowia sukcesywnie pogarsza się, a udzielenie przerwy umożliwiłoby mu przeprowadzenie specjalistycznych konsultacji oraz uregulowanie swoich spraw, w tym związanych z ubieganiem się o rentę zdrowotną.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzona przez tut. Sąd kontrola odwoławcza przekonuje, że ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy są w pełni trafne i poparte zgromadzonym materiałem dowodowym.

W treści wniesionego zażalenia skarżący nie wskazał żadnych przesłanek, które mogłyby przemawiać za udzieleniem mu przerwy w odbywaniu kary. Kodeks karny wykonawczy wyraźnie stanowi, iż sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie orzeczonej kary – art. 153 § 1 w zw. z art. 150 § 1 kkw albo też może udzielić przerwy, jeżeli przemawiają za tym ważne względy rodzinne lub osobiste – art. 153 § 2 w zw. z art. 151 § 3-5 kkw.

W rozpoznawanej sprawie słusznie uznał Sąd Okręgowy, że brak jest przesłanek przemawiających za udzieleniem skazanemu J. M. przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, określonych w w/w przepisach.

Z opinii o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności wynika, iż u skazanego rozpoznano utrwalone migotanie przedsionków (kardiomiopatię rozstrzeniową), nadciśnienie tętnicze, kamicę pęcherzyka żółciowego, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa (zespół szyjny górny) oraz zespół depresyjny. Z opinii tej wynika także, że skazany w związku z w/w schorzeniami może być leczony w zakładzie karnym.

Z kolei z uzyskanej w toku postępowania odwoławczego pisemnej opinii o stanie zdrowia psychicznego sporządzonej w dniu 4 listopada 2013 r. przez biegłego lekarza psychiatrę - D. M., na podstawie dokumentacji medycznej oraz badania psychiatrycznego skazanego w warunkach ambulatoryjnych, wynika że J. M. nie zdradza objawów choroby psychicznej w znaczeniu psychozy ani upośledzenia umysłowego, natomiast rozpoznano u niego zaburzenia adaptacyjne o obrazie co najwyżej epizodu depresyjnego lekkiego. Biegły psychiatra wskazał, że stwierdzone u skazanego zaburzenia psychiczne nie stoją na przeszkodzie dalszemu wykonywaniu przez niego kary pozbawienia wolności i może on być leczony w warunkach więziennej służby zdrowia (konsultacje lekarza psychiatry).

Mając więc na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny nie dopatrył się istnienia przesłanek z art. 153 § 1 w zw. z art. 150 § 1 kkw, obligujących do udzielenia skazanemu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności.

Ponadto słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, że w niniejszej sprawie nie zachodzą takie ważne względy rodzinne lub osobiste, które uzasadniałyby w tym momencie udzielenie skazanemu przerwy. Za udzieleniem przerwy nie przemawia też chęć załatwienia przez skazanego formalności związanych z ubieganiem się przez niego o rentę.

Odnosząc się do argumentów skazanego podniesionych w zażaleniu stwierdzić należy, iż celem przerwy w karze jest likwidacja zbyt ciężkich, cięższych niż typowe skutków, jakie niesie ze sobą pozbawienie wolności dla skazanego i jego rodziny, nie zaś odwlekanie w czasie zwyczajnych trudności i niedogodności płynących z powinności wykonania kary pozbawienia wolności.

Przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych okoliczności, stanowisko Sądu Okręgowego o braku podstaw do udzielenia skazanemu J. M. przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności należało w pełni zaaprobować.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak wyżej.

Wobec trudnej sytuacji majątkowej skazanego, Sąd uznał, iż uiszczenie przez niego wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym byłoby zbyt uciążliwe. Z tego względu na zasadzie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw zwolnił go w całości od ich zapłaty, określając jednocześnie, że ponosi je Skarb Państwa.

Z.

- o treści postanowienia powiadomić skazanego;

- akta zwrócić

K., dnia 26 listopada 2013 roku